

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

[Epistolę F. Petrarchę]

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistole F. Petrarche.

fecerit q̄stū, sed alter vsq̄ ad senectutē vt nō negaret, alter a pueritia, vt nō posset nō cōfiteri, eū agere, rapere rēp. cui nulla virtū, nullē bello subactē & ad imperiū adiūctē p̄uincie, nulla dignitas maiorū cōciliasset opē potētū, sed forma p̄ dedec⁹ pecuniā, & nomē nobile cōsceleratū impudicitie dedisset: veteres vulnerib⁹ & etate cōfectos Iulianos gladiatores, egētis reliquias Cēsaris ludi ad rudē cōpulisset: q̄bus ille septus oīa misceret, nulli parceret, sibi viueret. Qui tāq̄ in dotali matrimonio rēp. testamēto legatā sibi obtineret. Audiēt duo Decii seruire eos Ciueis, q̄ vt hostib⁹ iheraret, victorie se deuouerūt. Audiēt C. Marius impudico domino p̄tere nos, q̄ ne Militē quidem habere voluit nisi pudicū. Audiēt Brutus eū populū, quē ipse primo, post p̄genies eius a Regibus liberauit, p̄ turpi stupro datū in seruitutem. Quē quidē si nullo alio, me tamē internuncio ad illos celeriter deferent. Nā si viuus ista subterfugere nō potero, vna cū istis vitā simul fugere decreui.

SEQVVTVR DVAE FRANCISCI Petrarche ad Ciceronē aut ei⁹ manes Epistole: quarū prior falso existimata est aut Pōponii Attici, aut Cornelii Nepotis, cū vtrāq̄ vir impense doctus, & librorū cū nouorū tū veterū excussor diligētissim⁹, Paulus Aemilius ob historiā Frācorū nup̄ emissam ad sidera vsq̄ notus, inter Petrarche lucubrationes ostenderit. Quas p̄termittas. ideo nolui, vt v̄ hoc errore lectores liberē, vel defraudatē portūcule calumnia imp̄sionē nostrā: cū alioḡ parū, nisi q̄ superiori ep̄le prior respōdere videat, ad rē faciāt.

FRANCISCVS PETRARCHA. M. T. CICERONI. S.

PISTolas tuas, diu multūq̄ p̄q̄sitas, atq̄ vbi minime rebar, inuētas, auidissime p̄legi. Audiui multa te dicētē, multa deplorātē, multa variantē Marce Tulli: & q̄ iā pridē qualis p̄ceptor aliis fuisses, nouerā, nūc tādē q̄s tu tibi eēs, agnouī. Vnū hoc vicissim a vera charitate p̄fectū, nō iā cōsiliū, sed lamētū audi vbiq̄ es, qd̄ vnus posterorū, cui noīs amātissim⁹, vix sine lachrymis effundit. O iq̄ete semp̄ & anxie, vel vt verba tua recognoscas, o p̄ceps & calamitose senex, qd̄ tibi tot cōtentionib⁹, & p̄sum nihil p̄futuris simultatibus, voluisti? Vbi & etati, & p̄fessionī, & fortunē tuē cōueniēs otīū reliquisti? Quis te falsus gloriē splēdor senē, adolescētū bellis implicuit: & p̄ oēs iactatum casus ad indignā philosopho mortē rapuit? Heu & fraterni cōsiliū immemor, & tuorum tot salubriū p̄ceptorū, ceu nocturnus viator, lumē in tenebris gestās, ostēdisti securis callē, in quo ipse miserabiliter lapsus es. Omitto Dionysiu, omitto fratrem tuū, ac nepotē: omitto si placet, ipm̄ etiā Dolabellā, quos nūc laudib⁹ ad celū effers, nūc repētinis maledictis laceras: fuerint hęc tolerabilia fortassis, Iuliu quoq̄ Cēsare p̄teruehor, cui⁹ spectata clemētia ipsam laceffentib⁹ portus erat. Magnū p̄terea Pōpeiu sileo, cū quo iure quodā familiaritatis, qd̄libet posse videbare. Sed q̄s te furor in Antoniū impexit? Amor credo Reip. quā fundit iā corruisse fatebaris. Qz si pura fides, si libertas te trahebat, qd̄ qd̄ de tāto viro libet opinari, qd̄ tibi tā familiare cū Augusto? Quid em̄ Bruto tuo respōsurus es? Sigdē q̄, inqt, Octavius tibi placet, nō dñm fugisse, sed amiciorē dñm quāuisse videbaris. Hoc restabat infelix, & hoc erat extremū tibi Cicero, vt huic ipsi tā laudato malediceret: q̄ tibi, nedū nō malefaceret sed malefaciētib⁹ obitaret. Doleo igit̄ vicē tuā amice, & errorū pudet ac miseret tātorū: iāq̄ cū eodē Bruto istis artib⁹ nihil tribuo, q̄bus te instructissimū fuisse scio. Nec mirū. Quid em̄ iuuat alios docere? qd̄ ornatissimis semp̄ verbis de virtutib⁹ loq̄ p̄dest, si te interim ipse non audias? Ah quāto satius fuerat, philosopho p̄sertim, i trāglo rure senuisse, de p̄petua illa (vt ipse quodā loco ais) nō de hac tā exigua vita cogitātē, nullos habuisse fasces, nullis triūphis inhiasse, nullos nosse nec istasse tibi aim̄ Catilinas. Sed hęc qd̄ frustra. Aeternū vale mi Cicero. Apud superos, ad dexterā Athesis in colonia Veronensiu transalpinē Italię. xvi. Calen. Quintiles. Anno ab ortu eius quem tu noueras. M. CCCXL.

Secunda eiusdē epistola ad eundem M. Tulliu, est laudatoria ingenii & eloquētie eius, meminitq̄ de libris eiusdē. FRANCISCVS CICERONI SVO.

I te superior offendit epistola (verum em̄ est, vt ipse soles dicere, quod ait familiaris tuus in Andria: Obsequiū amicos, veritas odiū parit) accipe qd̄ offensum animum ex parte mulceat, ne semper odiosa sit veritas: quoniam veris reprehensionibus irascimur, veris laudibus delectamur. Quandoquidem Cicero (quod pace tua dixerim) vt hō vixisti, vt philosoph⁹ scripsisti,

Vnus posterorū, nō ergo Atticus &c.

